

som for andre Fartøier. — Hvad Redaktionen af § 3 angaar, har Udvalget foreslaaet, at i Linie 1 forandres „Fartøi, som ankommer fra udenlandske Havne“ til „Skibe (hvorved i denne Lov forstås ethvert Fartøi, ogsaa Vaade), som ankommer fra udenrigsk Sted“. Ordet „Fartøi“ omfatter jo ganske vist efter Sprogbrugen baade Skibe i streng Forstand og Vaade, men da man i dansk Tale langt hyppigere bruger „Skib“ end „Fartøi“, lader det sig ikke godt gjøre helt igjennem i Loven at afløse „Skib“ med „Fartøi“. Vil man bruge Ordet „Skib“ istedetfor Ordet „Fartøi“, kommer man ind paa det tvivlsomme Spørgsmaal. Hvad der skal forstås ved „Skib“. Efter dansk Sprogbrug har „Skib“ upaatvovelig en dobbelt Betydning, nemlig „Skib“ i engere Forstand, hvorved „Skib“ sættes i Modsetning til „Vaad“, og i videre Forstand, hvor under „Skib“ ogsaa indbefattes Vaade. Udvalget har fundet det simplest at bibeholde „Skib“ og saa lade Paragrafen give Definitionen paa, hvad der i denne Lov skal forstås ved „Skib“. Det er Noget, der ogsaa forekommer i andre Love. Jeg skal saaledes henvise til Reglement af 22de Marts 1814, hvor der netop findes en lignende Bestemmelse om, at der i visse Tilfælde ved „Skib“ skal forstås „Fartøier, ogsaa Vaade“. — I Genhold til de Bemærkninger, der fremkom under 1ste Behandling, har Udvalget foreslaaet, at Ordene „fra udenlandsk Havne“ forandres til „fra udenrigsk Sted“. — Under 1ste Behandling fremkom der nogle Bemærkninger om, at Bestemmelsen om, at et Skib ikke maa landsætte Personer, før Anmeldelsespligten er stet fyldt, ikke er i god Overensstemmelse med selve denne Anmeldelsespligt, idet Skipperen dog maa gaa iland for at foretage Anmeldelsen. Udvalget har ogsaa overvejet, om det ikke burde omdanne Paragrafen i Overensstemmelse med de gjorte Bemærkninger, men er dog kommet til det Resultat, at det ikke gjordes fornødent, idet der nemlig ikke godt kunde være Tvivl om Betydningen af de brugte Udtryk. Det Praktiske vil ganske vist være, at Skipperen ikke behøver at gaa i Land for at komme i Forbindelse med Lødbopsynet, idet dette i Reglen, saasnart Fartøiet ankommer til dansk Havne eller andet dansk Sted, vil komme til ham; men det kan jo ganske vist være Tilfældet, at intet Lødbopsyn indfinder sig. I saa Fald følger det af sig selv, at Skipperen maa foretage, hvad der behøves for at opfylde sin Forpligtelse, altsaa gaa i Land for at søge Lødbopsynet. Smidlertid faar dog Bestemmelsen lige fuldt sin Betydning for ham; thi foruden at han ikke maa landsætte andre Personer, maa han ogsaa være pligtig til at begive sig lige til Lødbopsynet og kan ikke personlig have andet Samvær med Land. — I § 4 indeholdes Bestemmelse om, hvad der i Fortsættelse af Anmeldelsen skal foretages for at forhindre smitsomme Sygdoms

Indtrængen i Riget. Den, hos hvem Anmeldelsen sker, skal rette visse Spørgsmaal til Skipperen for at faae oplyst, om der maatte være Syge ombord eller Lig af Personer, der ere døde paa Rejsen, og er dette Tilfældet, maa Sundhedsbevis ikke meddeles, forinden Undersøgelse er bleven anstillet af en Læge, som da, naar Smitte kan befrygtes af den Syges eller Ligets Herkomst, har at bestemme de fornødne Forsigtighedsregler. — Under 1ste Behandling fremkom der nogle Bemærkninger, som gik ud paa, at man muligvis kunde bestemme, at ethvert Skib, som kom her til Landet, og som havde Syge ombord, skulde være pligtigt at heise Flag til Underretning for Autoriteterne i Land, som saa kunde indfinde sig, naar Skibet kom ind. Udvalget har imidlertid ikke troet at burde tilraade saadanne Bestemmelser. Det er maaste Noget, som kunde lade sig gjøre for en større søfarende Nation, men ikke i et lille Land som vort. Saa vidt mig bekendt, eksisterer der nemlig ikke i noget andet Land saadanne Bestemmelser. I saa Fald vilde det let hende, at fremmede Skipperne, som kom her til Landet, uvidende om, at en saadan Forpligtelse gjaldt her, undløbe at efterkomme den, men naar de da bleve dragne til Ansvar og straffede, vilde det let give Anledning til Reklamationer, som maatte kunne føre til det lidet heldige Resultat, at vi maatte forandre vor Lovgivning. Under Forhandlingerne i Udvalget er det blevet taget under Overveelse, om man ikke burde foretage Forandring i Bestemmelsen i § 4 om, at Skipperen kun skal opgive, om han i Skibet har Personer, der ere bleve syge ombord, derhen, at han skal afgive Erklæring, om han overhovedet har syge Personer i Skibet, altsaa ogsaa Personer, der ere komne syge ombord. Man kan jo nemlig ikke negte Muligheden af, at en Person, som lider af en smittefarlig Sygdom, kan være kommen syg ombord. Disse Tilfælde vil imidlertid høre til de meget sjældne, og hvis man vilde udvide Reglen til ogsaa at gjælde dem, vilde det medføre en hel Del Ulemper. Det er saaledes meget Praxis, at syge Svenskere tage her til Kjøbenhavn for at søge Lægehjælp. Ligeledes vilde Bestemmelsen ogsaa komme til at omfatte Personer, som lede af kroniske Sygdomme, f. Ex. Bystsyge, eller en anden vedvarende Sygdom. Udvalget har derfor ikke troet at burde foreslaa nogen Forandring paa dette Punkt. — Under 1ste Behandling fremkom nogle Indvendinger mod den sidste Sætning i § 4. Den gaar ud paa at fastsætte, at Lødbopsynet, naar § 4 ikke iagttages, skal underrette Politiet „om det Foresaldne“. Der blev under 1ste Behandling gjort opmærksom paa, at Ordene „det Foresaldne“ ere videre end nødvendigt. Der er jo heller ingen Grund til at underrette Politiet om, at der er kommet et Skib med Syge ombord, naar Lægen, efter at have været ombord, er kommen til det Resultat, at der ikke er Grund